

Sygn. akt II KK 193/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **P. Z.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 23 lipca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 stycznia 2015 r.,

uchyla zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze łącznej grzywny oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu pozbawienia wolności i sprawę oskarżonego P. Z. w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie [...] Sąd Rejonowy w W. skazał P. Z. za popełnienie trzech przestępstw (wypełniających dyspozycję art. 288 § 1 k.k., art. 222 § 1 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k.) – przy

zastosowaniu art. 58 § 1 k.k. – na kary grzywny w wysokości po 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki grzywny – w odniesieniu do każdego przestępstwa – na 10 zł. W oparciu o przepis art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. jako karę łączną orzeczono grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł (pkt IV wyroku), a na poczet kary łącznej grzywny zaliczono na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres pozbawienia wolności w dniach 11 sierpnia 2014 r. do dnia 12 sierpnia 2014 r. (pkt V wyroku).

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 10 lutego 2015 r. Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej grzywny oraz zaliczenia na jej poczet okresu pozbawienia wolności zarzucił mu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a to art. 86 § 2 k.k. polegające na orzeczeniu kary łącznej grzywny, obejmującej trzy kary jednostkowe po 20 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych - w wymiarze 40 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na 20 złotych, czyli niezgodnie z ustawą karną, według której wysokość stawki dziennej ustalonej dla wymierzenia kary łącznej grzywny nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio”.

Podnosząc taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary łącznej grzywny oraz zaliczenia na jej poczet okresu pozbawienia wolności i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście zasadna podlegała uwzględnieniu w trybie wskazanym w art. 535 § 5 k.p.k. Zaskarżony wyrok został wydany z rażącą obrazą przepisu art. 86 § 2 *in fine* k.k., skoro w odniesieniu do każdej z orzeczonych kar grzywien Sąd Rejonowy określił wysokość jednej stawki na 10 zł. Konsekwencją tego uchybienia jest konieczność uiszczenia przez skazanego kary grzywny w kwocie 800 zł (taką też uiszczył), podczas gdy kwotowa suma kar jednostkowych wynosiła 600 zł; to z kolei, uzasadnia kierunek wniesionej kasacji. Z tego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny oraz powiązanego z tym rozstrzygnięciem orzeczenia opartego o

przepis art. 63 § 1 k.k. Przy ponownym procedowaniu Sąd Rejonowy orzeknie karę łączną grzywny nie przekraczającą 40 stawek dziennych (zakaz *reformationis in peius*), a wysokość jednej stawki określi w zgodzie z treścią art. 86 § 2 k.k., a więc na kwotę 10 zł.

Z tych powodów należało orzec jak w wyroku.